

Volba sedmi jáhnů

Rožnov, Střítež: 24.1.2016

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ex 18, 13 – 27

Text: Sk 6, 1 – 7 *V té době, kdy učedníků stále přibývalo, začali si ti z nich, kteří vyrostli mezi Řeky, stěžovat na bratry z židovského prostředí, že se jejich vdovám nedává každodenně spravedlivý díl. A tak apoštolové svolali všechny učedníky a řekli: „Bohu se nebude líbit, jestliže my přestaneme kázat Boží slovo a budeme sloužit při stolech. Bratři, vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je touto službou. My pak budeme i nadále věnovat všechny svůj čas modlitbě a kázání slova.“ Celé shromáždění s tímto návrhem rádo souhlasilo, a tak zvolili Stěpána, který byl plný víry a Ducha svatého, dále Filipa, Prochora, Nikánora, Timóna, Parména a Mikuláše z Antiochie, původem pobana, který přistoupil k židovství. Přivedli je před apoštoly, ti se pomodlili a vložili na ně ruce. Slovo Boží se šířilo a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také mnoho kněží přijalo víru.*

Přenesme se nyní v myšlenkách do doby a atmosféry prvotní církve, kdy, jak čteme, učedníků stále přibývalo. Můžeme si sice stýskat, že dnes to tak u nás nepozorujeme a že bychom si velmi přáli, aby i náš sbor rostl a neumenšoval se. Ale aby mohla nějaká křehká rostlinka růst, je potřeba jí k tomu vytvořit vhodné podmínky. Pokud se jí něčeho nedostává, usychá a vadne. S něčím podobným se potýkali i v prvotní církvi. S růstem křesťanského společenství přibývalo i problémů, které se musely řešit. I to nám dnešní text odhaluje. V jedné větě je spolu s potěšitelným růstem církve zmíněno, že přibývalo sporů a stěžování si jedněch na druhé. Čteme, že si ti, kteří vyrostli mezi Řeky, začali stěžovat na bratry z židovského prostředí, že se jejich vdovám nedává každodenně spravedlivý díl. Šlo o rozdělování jak naturálií, tak finančních prostředků. A vznikl spor o nevyváženost v poskytování této křesťanské péče. Každý chtěl podporu pro své lidi. Byl tu i jistý kulturní rozdíl. Židé z řeckého prostředí, tzv. helénisté uvažovali spíše moderně, upřednostňovali současnou většinovou kulturu, zatímco tzv. Hebrejové byli silně vrostlí do tradiční židovské zbožnosti. Byla tu jistá rivalita. A tak není divu, proč si někteří začali stěžovat, že se jednomu věnuje ve sboru větší pozornost než druhým. Konkrétně, že se zapomíná na ty, kteří nejsou tak úplně srostlí s židovskou tradicí, tedy na helénistické vdovy a sirotky.

Apoštolové problém nepřehlíželi a rozhodli se ho řešit. Svolali sborové shromáždění. A otevřeně řekli: „My na tu práci nestačíme. To bychom museli jediné přestat kázat a starat se výhradně o hospodářské záležitosti, o rozdělování peněz na chudé a řešit vaše spory. A to by se jistě Pánu Bohu nelíbilo. Někdo by mohl říci: Ale vždyť apoštolů bylo dvanáct. To by mohli stíhat, ne? A vidíte, nestíhali. Potřebovali další, kteří by se za ně starali o další služby ve sboru. Apoštolové to doslova vyjádřili takto: „Bohu se nebude líbit, jestliže my přestaneme kázat Boží slovo a budeme sloužit při stolech. Bratři, vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je touto službou. My pak budeme i nadále věnovat všechny svůj čas modlitbě a kázání slova.“

Co z této výpovědi můžeme pochopit? Za prvé: Ve sboru existuje více služeb než jen služba kázáním Božího slova. A pro těch více služeb je potřebí více služebníků. Kolik služeb sbor poskytuje, tolik potřebuje služebníků. A logicky tak musí docházet ke specializaci. Kazatel káže, učitel učí, zpěvák zpívá, starší se stará, kostelník hlídá kostel, v zimě třeba odhrnuje sněh, a diakon, což znamená služebník, koná diakonii, tzn. česky posluhuje, přisluhuje, obsluhuje, zejména při stole. A v Jeruzalémském sboru měli zrovna problém, že neměli obsazenou tuto službu. Nikdo nebyl určený, kdo by měl na starosti takovou samozřejmou a obyčejnou práci, jako je služba potřebným. Apoštolové si uvědomili, že oni sami nemohou dělat všechno. I oni mají jen omezené množství času. A nemohou sami komplexně suplovat život a práci sboru. To není úkol pro jednoho člověka. Jak by fungoval sbor, kde by měli třeba jenom kostelníka a neměli by kazatele? Nebo jak by fungoval sbor, kde by měli jenom kazatele a neměli by nikoho, kdo by se staral o opuštěné a nemocné? A jak by fungoval sbor, kde by měli jenom staršovstvo a neměli by třeba učitele nedělní školy? A jak by fungoval sbor, kde by pouze farář konal řádně bohoslužby a už nikdo další by se nestaral o to příjemné klima ve sboru, o ten důležitý kontext bohoslužeb při pohoštění, u kávy, při vítání příchozích atd. Ve skutečnosti každá služba vyžaduje svého služebníka. To je první poznatek. Každá služba vyžaduje svého služebníka.

Teď druhá věc: Apoštolové říkají: „Vyberte si mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je touto službou.“ O jakou službu se jedná, už víme. Posluhování při stolech, příprava hodů lásky, příprava večere Páně, ale také třeba hospodaření s penězi či služba potřebným. Jaké předpoklady musí splňovat člověk, který má být v církvi pověřen touto službou? My bychom asi jmenovali nějaké praktické dovednosti a zkušenosti, ale požadavek apoštolů nás poněkud překvapí: Oni za nejdůležitější považují plnost Ducha svatého a moudrost. Co si pod tím máme představit? Co je to plnost Ducha svatého? Především to znamená, že jsou to lidé věřící, kteří z moci Ducha svatého skutečně přijali Krista za svého Pána. Přijali za své službu Pánu. Vzít si něco za své znamená, mít to na srdci, mít to na mysli.

Být cele při tom srdcem. Nejsou to lidé, kteří mají pouze vynikající osobní schopnosti a odborné kompetence. V ep. Římanům Pavel píše: „Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá.“ Často křesťané odmítají službu ve svém sboru s tím, že na to nemají sílu a čas. Ale Písmo říká, že ti, kdo žijí jen z vlastních sil, se Bohu nelíbí. Avšak ten, kdo nespolehá jen na vlastní síly, ale žije z moci Ducha, může pro Pána vykonat mnoho dobrého. Jistěže si Bůh používá našich přirozených schopností, ale my potřebujeme zároveň Božího Ducha jako hnací motor, potřebujeme to vnitřní puzení. Boží Duch nás k naší službě zmocňuje a usměrňuje. To je jeden ze základních předpokladů pro dobrou a efektivní službu. Být naplněn Duchem svatým a žít z jeho moci a síly. Plnost Ducha není nějaká svatozář kolem naší hlavy, ale pozná se podle toho, že nám o něco jde, a že ta naše služba je požehnaná, protože plně zapadá do potřeb konkrétního společenství. Zda jsme „plni Ducha“, to poznají spíše druzí kolem nás, než my sami.

Jako druhou vlastnost zmiňují apoštolové moudrost. Co je modrost? Není to chytrost ani vzdělanost. O moudrosti se v Písmu dočteme na mnoha místech. Za všechna budu citovat alespoň list Jakubův 3, 13-18: „Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný? Ať ukáže své skutky dobrým způsobem života, v tichosti, kterou dává moudrost. Máte-li však v srdci hořkou závist a svárliвість, nechlubte se moudrostí a nelžete proti pravdě. To přece není moudrost přicházející shůry, ale přizemní, živočišná, ďábelská. Vždyť kde je závist a svárliвість, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez předsudků a bez přetvářky. Ovoce spravedlnosti sklídí u Boha ti, kdo rozsévají pokoj.“

Bratři a sestry, poslední věc, kterou chci z toho apoštolského proslovu zmínit, je závěrečná věta: „My pak budeme i nadále věnovat všechn svůj čas modlitbě a kázání slova.“ Já to chápu především jako napomenutí pro mě osobně: Abych všechn svůj čas věnoval modlitbě a kázání Božího slova. A tak se ptám sám sebe, kolik ze své pracovní doby věnuji modlitbám? A přiznám se vám, velké procento to asi nebude. Protože mě zaměstnávají jiné, domněle praktičtější věci. Jakoby modlitba k nim nepatřila. Ale to je veliký omyl. To před vámi vyznávám a rád bych to změnil.

Zbývá na závěr říci, že celé shromáždění v Jeruzalémě s tímto návrhem apoštolů rádo souhlasilo, a tak zvolili Štěpána, který byl plný víry a Ducha svatého, dále Filipa, Prochora, Nikánora, Timóna, Parména a Mikuláše z Antiochie, původem pohana, který přistoupil k židovství. Přivedli je před apoštoly, ti se pomodlili a vložili na ně ruce. A slovo Boží se šířilo a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl.

Modlitba: *Pane, děkujeme ti, že máme v Bibli příklady toho, jak se starat o sbor a dělit se v něm o práci. Prosíme za náš sbor, dej, abychom tu měli vždycky dost lidí, kteří budou mít ochotné srdce věnovat se nejrůznějším službám. Prosíme, dej, aby i nás napadlo, jak ti nejlíp ve sboru sloužit a tak svými činy dokazovat svou víru. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty si činíš z lidí své učedníky, aby tě následovali. Takovými učedníky jsme i my. Dej, ať tě také v tvých činech následujeme. Pane Ježíši, ty jsi pověřil své učedníky, aby také oni šli a činili tobě nové a nové učedníky. Dej, ať naplňujeme toto poslání všude tam, kam jsi nás postavil. Pane náš, předkládáme ti celý sbor. Ty sám víš, kde vzkvétá a kde má naopak bolestné rány. Kde je bohatý a kde naopak trpí nedostatkem. Ty víš, co našemu sboru schází nejvíce a kde potřebuje posílit. Dej, ať naše společenství v Rožnově i ve Strážceji otvírá lidem pohled k tobě a na tebe ukazuje. Dej, ať slabí jsou posilováni, smutní potěšováni, radostní ať mohou svoji radost svobodně vyjádřit i sdílet, nemocní ať jsou uzdravováni a umírající ať mají naději. Dej, ať neseme břemena jedni druhých a vzájemně si sloužíme každý tím darem milosti, který od tebe přijal. Ať ze všech našich slov i skutků vzejde tobě čest a sláva. Amen.*